

757

Skuggor och Dagrar.

Dikt-försök
af

SKUGGOR OCH DAGRAR.

Diktförsök

af

Y. F.

[Volmar Lindman]

Åbo, 1881.

ÅBO,
Åbo Boktryckeri Aktiebolag, 1881.

Innehåll:

Siskan	Sid. 1.
Suck.	” 3.
Sof!	” 4.
Vår pligt.	” 5.
Fåfång önskan.	” 7.
Frid.	” 9.
Fantasi.	” 11.
Våren kommer.	” 12.
Frågor.	” 14.
Än' hon dröjer der kvar.	” 15.
Till en fogel.	” 16.
Gud vet på hvad hon tänkte?	” 18.
Förintelsen.	” 19.
Julfröjd.	” 24.
Hvad är då evigt?	” 26.
Engeln i skyn.	” 28.
Åbo slott.	” 30.
Då.	” 35.
Tiggarflickan.	” 37.
O, då du sett.	” 40.

Du lilla fogel.	Sid. 42.
Flyttfoglarne.	„ 44.
Du irrande vind.	„ 46.
Barmhertighetens lön.	„ 47.

Siskän.

Och liten siska sjöng så glad
I solig sommarqväll
Och eko gaf på sången svar
Från fjerran skog och håll.

Men sommarn vek för kulen höst
Och sol för kolmörk natt,
Från aspens krona siskans sång
I qvällen ljöd så matt.

Sen flydde höst med mulna da'r;
Det vinter blef i nord;
Från aspens kala krona mer
Ej siskans sång blef spord.

Hon hade flytt från is och snö,
 Från död i drifvors bädd;
 Till söderns blomsterprydda jord
 Blef hennes kosa ledd.

Hon flytt, för att med vår och sol
 Till Norden än en gång
 Få ila, bygga der sitt bo
 Och sjunga der sin sång.

St. 114 h.

Lycklig du, som menlös än kan luta
 Tröttadt hufvud mot din moders bröst
 Och i barnasorgens bittra stunder
 Ur dess kärlek hemta ro och tröst.

Ty hon snart den sälla fröjd försvinner
 Och du ensam uti världen går.
 Hvar, o hvar du då ett hjerta finner,
 Som i striden huldrikt mot dig slår!?

Sof!

Slumra barn i menlös frid,
Sof vid din moders sida!
Nog får du än i livvets strid
Fåfångt på sömnen bida!
Tiden ilar, han är ej lång,
Slumra lugnt vid din moders sång!
Hör hur' stormen derute går
Fram öfver jordens dalar!
Sof du lilla! I ro du får
Leka i drömmens salar!
Allvar kommer med ålderns da'r,
Glädjen bort med vår oskuld far.

Vårt pligt.

Vårt pligt är att kämpa för sanning och rätt,
För frihet ur trældomens band;
Då fiender hota med plundring och mord
Gå i strid för vårt fosterland.

Vår pligt är att lindra den lidandes qual,
Skänka frid i den tviflandes bröst;
Gifva brottet vår näpst, skänka dygden vårt lof,
Ej gå döfva för tiggarens röst.

Vår pligt är att hålla i allvar som skämt
Vårt manliga, edsvurna ord;
Att hämma allt lumpet, allt nedrigt och ondt,
Som vill gro i vår fosterjord.

Vår pligt är att hylla allt ädelt och skönt,
 Men att sky allt det lågas begär.
 Att i strid som i frid skänka troheten helgd
 Det vår dyrbara pligt ock är.

Färing önskan.

Fridfulla barndomstid, du livvets leende maj-
 dag,
 Bort du ilade snart till oåtkomliga rymder
 Lemnande minnet blott qvar. O! om jag finge
 dig åter,
 Finge le af din fröjd och drömma oskuldens
 drömmar
 Såsom engång jag ock fått i livvets solljusa
 dagar!
 O! om jag finge ännu i lekarnes fröjdfulla
 stunder
 Gå i mitt barndomshem, i dess höga grånade
 salar

Lycklig som fogeln i skog, då sol från blå-
nade fästet
Sänder sitt skimrande guld till menskans glädje
och nytta!
O! om jag finge ännu vid brasans mattröda
skimmer
Lyssna till sagor om troll, om konungasöner
och döttrar,
Såsom jag fordom ock fått i vinterqvällarnes
timmar!
— Men det flydda har gått och kommer al-
drig tillbaka.
Lifvets leende vår flyr hän för ungdomens da-
gar;
Ynglingen växer till man och mannen grånar
till gubbe.
Sådan är lefnadens gång och kan ej af någon
förändras.

Från.

Re'n solen sjunkit
I vestervågor
Och böljan somnat
Till ro vid stranden,
Och månen skrider till nattlig vandring
Vid österns mörknade himlarand.

Re'n sången tystnat
I skog och dalar
Och vindens susning
Dött bort bland fjellen;
Från rymdens ändlösa vädjobanor
Miljoner tindrande stjärnor le.

De tälja tyst från
 Det blåa fjerran
 De skönsta sagor
 För menskoanden

Om evig sällhet, om evig glädje
 Der högt hos Gud uti himmelshöjd.

Fantasi.

O hade jag vingar som fogelen har,
 Högt, högt ifrån stoftet min kosa då bar
 Till klarhetens eviga strand.
 Jag ilade hän till de tusende tal
 Af stjernor, af verldar i rymdernas sal
 Från sorgens och mödornas land.

Der finge jag sväfva i sällhet och frid,
 Långt borta från djupets bekymmer och strid,
 Omsluten af fröjder och ljus;
 Der finge jag lyssna till englarnes chor,
 Der finge jag vara, hvar' friheten bor,
 Långt skild ifrån stormarnes brus.

Våren kommer.

Och snart kommer våren
Med solljus och sång
Och lif i hvar endaste vrå,
Och böljorna lösas
Från isbojors tvång
Och glada mot klipporna slå.

Der nu öfver tufvans
Förvissnade blad
Kring drifvorna stormvindar gå
Snart blåögda sippor
I leende rund
Så sköna och doftande stå.

Uppå äng och i dal
Blir det glädje och fröjd,
Blir det grönska och fågning och prakt;
Långt i skogarnes djup
Brusa bäckarne fram
Ut ur markens förborgade schakt.

Högt i blånande rymd
Sjunger lärkan sin drill,
Tackar Gud för att vintern har flytt;
Och med fröjdefull håg
Öfver svallande våg
Helsar måsen den vår, som har grytt.

Frågor.

Hvart skyndar vågen, som vaggande går
På världshafvets vida ban?
Hvar hamnar sekunden, som hastar hän
På tidernas ocean?

Hvar får en fristad den ilande vind,
Som fram öfver jorden går?
Hvar menniskohjertat, som sorguppfyllt,
Af qualfulla känslor slår?

Än' hon dröjer der kvar.

Än' hon dröjer der kvar
På den stupande häll,
Blickar ut öfver svallande våg;
Men han synes ej mer
Der han rigtar sin färd
Öfver böljornas skummande tåg.

Men hon dröjer dock än',
I sin saknad försänkt
Hon förglömmar hur' stunderna gå.
Det blir qväll, det blir natt,
Tusen tindrande ljus
Tändas upp i det villande blå.

Till en fogel.

Du skogens lilla fogel
På furans gröna gren
Sjung, qvittra glad din visa
Med stämma mild och ren.

Ej någon sorg dig trycker,
Ej något qual dig tär;
Allt för dig lika härligt
Och lika fridfullt är.

Och kommer storm och ryter
Igenom skogens snår
Uti din lugna hydda
Du skydd och hvila får.

Och draga tunga skyar
Fram öfver höjdens blå
Och ljunga vreda blixtar
Ifrån det dunkla grå,
Invid din makes sida
Du finner hägn och ro,
Om också tusen faror
Sig lägga kring ditt bo.

Gud vet på hvad hon tänkte?

Och solen sjönk i vester ned
Och qvällen sina skuggor spred
Kring skog och insjöstranden;
Men än' vid klippan qvar hon blef
Och tyst i ensligheten skref,
Olösta ord i sanden.

Der satt hon än', då sol' gick opp
Och siskan gladt i furans topp
Sitt lof Allfadren skänkte;
Med blicken fäst på skumhöljd våg
Hon ut kring vida vatten såg;
Gud vet på hvad hon tänkte?

Förhittelsen.

Du menskobarn,
Som går och yfves
Af dina faders
Och egna verk;
Som stolt dig kallar
Naturens konung,
Allherskaren
Uti jordens salar
Och om ditt ursprung
Från höjden talar;
Du stoft ur stoftet
Ibland miljoner,
Som bo och bygga

Kring fjerran zoner,
 Du är ett irrbloss,
 Du är ett grand blott,
 Ett bräckligt flarn
 Uti *min* hand.

Ty från den stund,
 Då i edens lustgård
 Du bröt mot Guds,
 Mot din Herres vilja,
 Blef jag — den grymme,
 Som verldar famnar
 Och gör att allt
 Uti kaos hamnar —
 Din onde demon
 I lif och död.

Och allt af skaparens
 Magt utgånget,
 Miljoner verldar

I vida rymder,
 All, all den prakt,
 Som på dessa bor,
 Allt lif, som fram
 Utur stoftet gror,
 Det blef mitt byte
 I tiders tider,
 Det blef min eviga
 Mödas lön.

Jag, jag det är,
 Som upplåter djupen
 Och slukar skeppen
 I deras sköte;
 Jag, jag det är,
 Som till vågen ropar:
 "Gå svämma öfver
 Din fåras bräddar
 Och sopa städer
 Uppå din väg."